

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηταξί,
στέφανον λαχάνων ή πατρής δς πλέξη.

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ γ α κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα θμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ γ α κ α ι σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνάσιν φέρομεν παντός εμούσου ταπειπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Όκτωβρίου δωδεκάτη
κι' άπογράφουν τό Παλάτι.

Έξήλινα ένα και πεντακόσια
και των Καϊσάρων έλθ' ή γλώσσα.

Τού Σ κ ρ ι π ή δική μεγάλη νίκη.

Βρή χαρά 'στο, βρή χαρά 'στο... και τό Σ κ ρ ι π ' άθωωθή
και νά μήν παλουκωθή.
Ζήτη ζήτη του φωνάζουν και βαρύνε τά βιολιά,
κίτε για τους μελλονόμρους, κίτε γιατόν Βασιλγᾶ,
και μέ βούλα 'στό Παρίσι στείλιτέ του μία γραφή
πώς τό Σ κ ρ ι π εϊς τήν Λαμϊαν άθωώθη παμψηφεί.

Πώς σᾶς φαίνεται και τοῦτο!... δίχως νόμους νά γνωρίζη
μέ τήν άσπρη του τήν φήρο νομοθέτας νά μαυρίζη.
Γιά σου, Σ κ ρ ι π άθωωμένο, σκανδαλιάρικο, τρελλά,
πού α' έστριμωξαν 'στό φρίσκο για τό δικό του 'ψηλό,
και διν ειδες τίσους μήνες φως ήμέρας και εγγυάρι
γιατί σούλθε νά χωρίςεις ήλιονένητο ζευγάρι.

Βρή χαρά 'στο, βρή χαρά 'στο... νά μή δώσουν ένα τράκο
και 'στού Σ κ ρ ι π τόν Κουσουλάκο.
Τι χαρά κι' ό ταξειδιώτης 'στό Παρίσι θά τήν πάρη
σαν ακούση τό χαμπάρι,
μέ κι' έδω μέσ 'στό Παλάτι τί τρικοδερταξί χαραξί,
κι' ίσως έξω 'στό Τατό' νά γενη και σουαρί.

Έργαν τά λυσσακά των τά λυσσάρικα σκυλιά
για νά γλειφουν τάποράγια χορτασμένου Βασιλγᾶ.
Μά κατίεσαν ταυτιά των τά κοκίλια της Αίγλης,
και μιλεϊ 'στών Περικλέτο γελιστός κι' ό Φασουλης:
«Περικλέτο, διν σου τάπα
πώς θά φᾶν καινούρια φαπα;»

Πώς σᾶς φαίνεται μία τέτοια κουταμάρα λαϊκή,
όλυτο τόν Κουσουλάκο νά τόν στείλουν άπ' έκει,
νά τού κάνουν πανηγύρι και μία φέστα ξαρηνική,
πώς σᾶς φαίνεται και τοῦτο νά τού παίζουν μουσική,
πώς σᾶς φαίνεται και τοῦτο νά μήν παρ φυλακή,
κι' ό λαός ό σγαμημένος τούς τρανούς του ν' άδική.

Έδω μέσα, πού κι' ό νόμος 'στών τρανών τό κράτος στρέφει
και πολύ συχνά δέν είναι τίποτ' άλλο παρά κέφι,
έδω μέσα, πού τό δικό του άδύνατο τόν πνίγει,
πότε πότε φέγγει 'μπρός μας και παρήγορος ανοίγει
λαϊκής δικαιοσύνης λαορούρητος ναός...
ζήτη ζήτη της Λαμϊας ό φιλόκατρες λαός.

Ό Φασουλης χαράζει και στίχους μερικούς για τους άθωωθέντας άξιωματικούς.

Κι' είτε λοιπόν ό Φασουλης, ή μάνα της κουδίντας,
προς τους άθωωθέντας:
«Ναι μίν μας τόν θυμάσατε πολύ τόν Ντεληγιάννη
και μέ πονιαξ πειθαρχικός ζητεί νά ξεθωιάνη,
κι' ίσως εκεί 'στών έρημον της Ακκενούς σᾶς στείλη
κι' έτσι μέ τήν άθωωσιν νά μή θυμά' ή Πόλη.»

«Μά τώρα σᾶς παρακαλώ, παιδιά σπαθωσμένα,
ν' ακούστε κι' έμένα.
Όταν ακούτε αλλήγγα πολέμο νά σαλπᾶ
'μπροστά σας νά φαντάξτε διαστρωμένο δρόμο,
και μέσα 'στό Ρωμαϊκό, πού λόνει και σαλπᾶ,
νά κάνετε καμμά φορά και τήν καρδιά σας νόμο.»